

LBRIS

We know
books

Original title: *DIE NICHT STERBEN* by Dana Grigorcea

© 2021 by Penguin Verlag

a division of Penguin Random House Verlagsgroupe GmbH, München, Germany

© for the Romanian edition: 2025 Editura Lebăda Neagră, Iași, România

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

 traduki

Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o rețea literară din care fac parte: Ministerul Federal al Afacerilor Europene și Internaționale din Republica Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, Fundația Culturală Elvețiană Pro Helvetia, Forumul Austriac pentru Traducere Literară, din împuternicirea Ministerului Federal pentru Locuire, Artă, Cultură, Media și Sport al Republicii Austria, Goethe-Institut, Fundația S. Fischer, Agenția Slovenă de Carte, Ministerul Culturii și Mediei din Republica Croația, Ministerul Afacerilor Externe, Mediului și Culturii din Principatul Liechtenstein, Fundația Culturală Liechtenstein, Ministerul Economiei, Culturii și Inovației din Republica Albania, Ministerul Culturii din Republica Serbia, Ministerul Culturii din România, Ministerul Culturii și Medicii din Muntencru, Târgul de Carte de la Leipzig, Ministerul Culturii și Turismului din Republica Macedonia de Nord și Ministerul Culturii din Republica Bulgaria.

Credit foto autor: © Mardiana Sani

Credit foto copertă: © Inna Sinano/Shutterstock.com

© 2025 by Editura Lebăda Neagră

pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

DANA GRIGORCEA

CEI CARE NU MOR

ROMAN DISTINS CU PREMIUL ELVEȚIAN
PENTRU LITERATURĂ 2022

Traducere din limba germană
de Mariana Bărbulescu

Lebăda Neagră
Iași, 2025

Cuprins

I	
<i>Johnny și moartea lui</i>	9
II	
<i>Capra care tânjește</i>	25
III	
<i>Întoarcerea acasă, teroarea</i>	39
IV	
<i>Căderea în gol</i>	47
V	
<i>Cripta de pe deal</i>	57
VI	
<i>Acolo e cineva</i>	71
VII	
<i>Descoperirea macabră</i>	79
VIII	
<i>Traian Fifor tras în țeapă</i>	89
IX	
<i>Mormântul domnitorului</i>	105

X		
	<i>Intrarea lui Dracula în B.</i>	115
XI		
	<i>Arzătoarea dragoste de moarte</i>	125
XII		
	<i>Dintr-un sânge suntem zămisliți</i>	139
XIII		
	<i>De sus în jos</i>	149
XIV		
	<i>Ordo Draconis</i>	161
XV		
	<i>Dracula Țepeș</i>	171
XVI		
	<i>Atacul nocturn</i>	187
XVII		
	<i>Ex ossibus ultor</i>	191
XVIII		
	<i>Allah, iart-o!</i>	205
XIX		
	<i>Moarta din pădure</i>	215
XX		
	<i>Portretul neînduplecatului domnitor Vlad Țepeș</i>	219
XXI		
	<i>Execuția lui Ata</i>	225
XXII		
	<i>Spiritul de pe cărare</i>	235
XXIII		
	<i>Eterna răzbunare a celor dreți</i>	241
XXIV		
	<i>Lumina salvatoare</i>	251

I

Johnny și moartea lui

Nu pot să nu spun povestea asta, mai ales că am trăit-o nemijlocit și declar neadevărată orice altă relatare despre cele întâmplate. Nu voi insista asupra motivelor – lipsă de timp pentru cercetare, incompetență jurnalistică, sete de senzațional și, evident, interese private –, fiindcă m-ar cuprinde o resemnare care ar dăuna povestirii. Locul în care s-au petrecut toate îl voi numi doar B. – pe de-o parte, pentru că nu vreau să-i alimentez și eu faima îndoielnică, pe de altă parte, povestea este simbolică pentru morală noastră valahă, chiar dacă, bineînțeles, ea s-ar fi putut petrece în multe locuri din această lume.

Celor care încă n-au aflat nimic despre toată istoria, e nevoie să le amintesc, pentru orientare, că B. este o mică localitate din Valahia, la sud de Transilvania, la poalele Carpaților. Bucureștenii și brașovenii care aveau aici case de vacanță numeau localitatea pur și simplu sat, dar localnicii vorbeau îndârjiți de un oraș, fiindcă pe malul râului de acolo fusese pe vremuri o țesătorie mare, în care mulți țărani au fost preschimbați în muncitori; dintr-o pornire împăciuitoare, B. era pentru ai mei o minunată stațiune balneară. Deci, până la evenimentele care urmează să fie relatate aici, această localitate n-a fost niciodată legată de Dracula

sau de alte povești cu vampiri – în privința asta suntem oricum de acord cu toții.

Înainte de răsturnarea politică din 1989, în B. se puteau închiria vile întregi pentru vacanțe. Noi am ales-o mereu pe aceeași, pe cea de la marginea pădurii. Vila Diana, numită astfel după bine-cunoscuta zeiță a vânătorii, era o casă ca o cetate, slujită însă de multele transformări prost făcute în decursul vremii. La primul etaj, avea o galerie mare, cu coloane de înălțime medie, dar în general dădea impresia de sobrietate, văruiată în alb, cum era. Pe ea se conturau umbrele copacilor din jur, când se legănau în vânt, și se încovoiau bizar pe toate colțurile casei, după cum alternau lumina zilei și a lunii.

Soseam din capitală, cu familia extinsă și cu prietenii, în mai multe mașini, încărcăți cu gospodăria mătușii mele Margot: așternuturi, perne, sfeșnice de argint, cu marele covor persan pentru sufragerie, cu icoane, nenumărate icoane ortodoxe, cu o oglindă mare cu ramă de argint și tot felul de săbii turcești și farfurii arăbești, pentru pereții înalți.

Pe parcursul unei zile, vila era golită de kitsch-ul comunist indescriptibil, cum îl numea Margot. Îi făcea o deosebită plăcere să ridice cu vârful degetelor fiecare macrameu și să ni-l arate tuturor:

— Ia uitați-vă la asta!

Iar noi strigam într-un glas:

— O, nu, te rugăm, nu!

— Dar priviți bibeloul pescar cu bibanul de sticlă atârnat de-un fir!

Și noi ziceam iarăși:

— O, nu, te rugăm, nu!

Mama ne atenționa să fim precauți, rugându-ne să nu stricăm nimic – la urma urmei, voiam să ni se îngăduie să mai venim aici –, în timp ce împacheta totul cu grijă, în lăzi de lemn, carpeta de perete cu *Răpirea din serai*, veverița împăiată și toate lămpile.

— Chiar vreți să stați la lumina lumânărilor?

— Da, mai bine decât în lumina unor asemenea lămpi! Ducea totul în beci.

Mobilierul, care îi displăcea în mod deosebit lui Margot, trebuia să fie acoperit cu învelitori albe; apoi ne prefăceam, râzând, că ar fi dispărut ca prin farmec sub pânză.

În final și în aclamațiile prietenilor, Margot se plimba de colo-colo cu o lingură de supă în care ardea mocnit niște tămâie, pentru ca duhurile neamurilor proaste să fie alungate cu fum și să rămână izgonite măcar pe durata vacanței noastre.

La urma urmei, totul era aranjat în așa fel încât să-i amintească lui Margot de vila tatălui ei, adică de cum arătase cândva aici, înainte de expropriere, pe care Margot o anulasese pe timpul șederii noastre.

Eliberat de milieuri și de bibelourile mărunte de sticlă, a fost deschis pianul cu coadă, Ibach, și cine se pricepea avea voie să cânte ceva, *Radetzky Marsch* sau vreun pasaj antrenant din *Rapsodiile Române*, iar tonurile stridente ale pianului dezacordat ne incitau la strigăte și urale.

Iar apoi ședeam în jurul mesei mari, pe scaune și taburete, osteniți, rezemați unii de alții și parcă încremeniți în gândurile noastre – un tablou în clarobscur. Fără să vreau, îmi vine acum în minte, dacă tot pomenesc despre asta, pictura lui Rembrandt, *Lecția de anatomie a dr. Tulp*: o societate îmbrăcată festiv pentru teatrul anatomic, privirile rătăcind

meditative în toate direcțiile, însă pe masă, în locul cadavrului supus disecției, un morman de biscuiți, majoritatea pișcoturi, care îmi plăceau atât de mult. Obişnuiam să le înmoi în sirop de zmeură, roșu, cu sifon, în timp ce *umbra mortis* pândea deoparte, în spatele talerelor de alamă de pe pereții înalți.

— Privește în jur, draga mea, spunea Margot emoționată, e aproape ca pe vremuri.

— E-așa de frumos! ziceam cu patimă, de dragul ei – sau poate numai ca să-mi fac curaj. Fiindcă mi se părea că văd cu coada ochiului câte o mobilă învelită, mișcându-se abia perceptibil de la noul ei loc.

Cel mai mult mă speriau scârțâitul parchetului, un pârâit înfundat pe sub covor și încetarea inexplicabilă a pârâitului, când ne îndepărtam.

În afară de asta, îmi amintesc bine frigul din vilă, mirosul de mucegai, de rămâie dulceagă, amestecat cu cel al parfumurilor de damă; precum și faptul că flacăra lumânărilor se stinge deeseori, din cauza unui curent de aer sau a farselor făcute de oaspeții noștri. Erau liniștitor de zgomoși, vorbeau și râdeau copios, umblau prin toată casa, își făceau ceai noaptea și jucau cărți, înainte să pornească la plimbare, în miez de noapte, și să se întoarcă hohotind de râs și cu „sst”-uri ostentative:

— Sst! Facem prea multă gălăgie.

— *Încet, încet...*¹, începea unul să cânte, iar ceilalți abia își puteau stăpâni râsul.

Acest „încet, încet” era o aluzie la anecdota unuiia dintre musafirii noștri, Geo, bariton la Opera Națională din București. Acesta povestise cum, pentru momentul răpirii nocturne din *Rigoletto*, celor din cor li se dăduse să care pe scenă o scară mult prea grea, așa că abia mai respirau. Astfel, când au trebuit să intoneze aria șoptit, și-au adunat ultimele puteri, deznădăjduți, și au izbucnit într-un răsunător: *Încet, încet, pornim spre răzbunare*. Publicul a tresărit la acel *Încet, încet...* țipăt și apoi a izbucnit în râs.

Devenise gluma preferată a lui Margot și a musafirilor noștri – pe lângă stinsul lumânărilor –, se apropiau pe furiș de cineva și strigau cât îi ținea gura: *Încet, încet, pornim spre răzbunare*.

Și apoi, firește, mai exista și râul care străbătea pădurea, în spatele vilei, și care uneori era roșu, din cauza țesătoriei din apropiere. Atunci, în galeria de la primul etaj, cineva întindea imediat mâna, strigând cu glas tremurat:

— Și priviți, toată apa râului s-a preschimbat în sânge.

Gândindu-mă la trecut, trebuie să spun că pe vremea aceea ne distram bine, musafirii noștri erau puși pe glume și mereu gata să stârneasă râsul celorlalți. Râsul părea să fie o îndatorire de onoare atât a oaspeților, cât și a gazdei.

O cărăuie ducea din curte către un teren de tenis, pe a cărui zgură roșie jucam foarte des; în amintirile mele, terenul ăsta este mereu însorit. Jucam cu prieteni de familie, mai veneau și oameni din localitate. Exersam jocul la dublu. Margot nu rata nicio partidă – mereu cu totul în alb, așa cum mă îmbrăca și pe mine. Pe atunci, aveam rachete de tenis

a vendetta” (Actul al II-lea). Textul redat aici este dintr-o versiune românească utilizată în montările Operei Naționale Române (n.r).

1. Citat din opera *Rigoletto* (1851), compusă de Giuseppe Verdi, pe un libret de Francesco Maria Piave, inspirat de piesa *Le roi s'amuse* de Victor Hugo. Versul original în italiană este: „Zitti, zitti, moviamo

din lemn și cineva lipise niște leucoplast pe rama rachetei mele lăcuite cu negru, în partea de sus, pentru ca lemnul să nu se așchieze când atingeam terenul. Încă aud pocnetul mingii de tenis pe rachetă, ritmul temporizat al loviturii și al contraloviturii.

Stăteam aici în B. toată vara și câteva zile din iarnă, împreună cu mătușa Margot, care, deși era de vârsta mamei, afișa atitudinea arhaic-seniorială a bunicii, sora ei din prima căsătorie a străbunicului. Mie îmi plăcea să-i spun Mamargot.

În mintea mea încă mai stăruie acea fotografie supra-expusă, cu noi șezând pe banca din grădină, aflată în fața vilei: Mamargot ține capul înălțat astfel încât linia clară a bărbiei separă cu precizie lumina de umbră. Îmi cuprinde talia cu mâinile ei albe, iar eu, probabil de vreo șapte ani, deja cam slabă și strâmbându-mă cu ochii spre soare, sunt înzorzonată cu lanțurile, inelele și cerceii ei.

— De la mine ai voie orice, îmi spusese Mamargot și îmi făcuse o propunere concretă în legătură cu ce-aș putea să-mi îngădui. Și dacă ai vrea să-ți razi o sprânceană, tot ai avea voie. Cică, apoi, chiar mi-am ras sprânceana stângă, dar eu n-am nicio amintire despre asta, cunosc doar colportajele entuziasmate ale prietenilor noștri care veneau cu regularitate în B.

— Ți mai aduci aminte cum ți-ai ras sprânceana?

Cea mai mare dovadă de curaj de care îmi amintesc din vremea aceea este legată de cabina telefonică din fața porții de la vilă, un aparat cu fise, al cărui luciuri azuriu era vizibil. Cum obțineam o monedă, o și foloseam, fără să stau pe gânduri, degetul meu forma la întâmplare un număr pe discul care se învârtea cu un hârâit monoton și ascultam

câteva clipe, fără să respir, glasul străin care întreba cine-i la aparat și apoi închideam, fără să fi spus ceva. Uneori reușeam să mă înving și turuiam panicată, întrebând dacă și la ei e vreo avarie la apă, când aveau să înapoieze cărțile la bibliotecă, dacă de la ei miroase atât de bine a mâncare sau ce aveam la masa de prânz. Așa vorbeam cu acei necunoscuți, care nu bănuiau nimic și se lăsau atrași în discuție, iar eu mă minunam că o făceau.

Odată, o doamnă mai în vârstă mi-a explicat rețeta ei de cozonac tradițional; de-a lungul zecilor de ani făcuse din el o specialitate proprie. În timp ce dicta, mă întreba mereu:

— Ai reținut?

— Da, am mințit.

În tot ce vă povestesc veți observa semne rele, avertismente pentru ce a urmat. Vă veți întreba dacă n-au fost indicii prezicătoare, prevestiri ale șocului, ale inimaginabilelor cruzimi, ale morții tuturor morților.

Unii veți dori să înțelegeți evenimentele în contextul acelor vremi comuniste barbare, ca urmare a celor patruzeci de ani de dictatură din România, despre care se zice că ar fi produs un alt soi de oameni. Veți spune că evenimentele trebuie înțelese în contextul lor istoric și geografic, în primul rând. Și sunt de acord cu dumneavoastră, desigur și din perspectiva situației în care mă aflu, fatală într-o anumită privință. Căci eu nu sunt altfel decât semenii mei, iar atunci când îmi judecați semenii, mă judecați și pe mine, chiar dacă unele circumstanțe favorabile, cum ar fi educația și statutul familiei mele, mi-ar fi făcut posibil oricare alt

drum în viață. Dar am rămas, am plecat în străinătate numai pentru puțin timp și m-am întors. Da, am asistat la toate, paralizată de frică, ca iepurele în fața unui șarpe.

Așadar, vreau să vă povestesc despre această experiență, sincer și fără ocolșuri: pas cu pas, spre ceea ce mă îngrozește.

Atunci nu mi-am dat seama ce avea să urmeze; și aici îmi vin în minte, ca pentru a-mi dovedi candoarea, dungile albe de praf de var pe care le trasam mereu cu multă dăruire pe terenul de tenis, dis-de-dimineață – niște dâre înguste, făcute îngrijit pe zgura roșie, cu căruciorul verde de tablă, care scârțâia –, având pe brațe lumina blândă a soarelui și în nări, aerul rășinos, îmbătător, de munte.

Ce mult desenam și pictam după aceea! Orele se scurgeau în galerie, uneori le împărțeam cu prietenele mele, Tina și Arina, cu care făceam unghii false din petale de flori – galbene, cu pălăria-soarelui, și albe sau roz, cu mărarite. Ade-sea ne întindeam în iarbă, priveam în sus și urmăream cum norii luau felurite forme – cai ridicându-se pe picioarele dinapoi, cavaleri cu săbiile trase; vedeam cetății cu tot cu citadele, prințese cu bonete sferice, din vârful căroră atârnav voaluri lungi și panglici fluturânde, ape repezi și cascade în care alunecau trunchiuri enorme de copaci. Sub niciun alt cer nu s-ar putea vedea ceva atât de eroic, așa ne ziceam noi atunci, cu siguranță și sub influența lecțiilor de istorie național-comunistă de la școală, care zăboveau ani întregi la eroii Evului Mediu, dar și din cauza grandomaniei noastre infantile, a convingerii de nezdruncinat că ne aflăm în locul potrivit, merit faptelor mărețe.

Când eram singură, citeam mult, de preferință cărțile de aventuri ale lui Jules Verne, Alexandre Dumas și Karl May, și, din când în când, mă plimbam prin B. cu Mamargot și prietenii ei, purtându-mi eroii în gând.

Vreau să adaug aceste plimbări voioase la propria mea acuzare, fiindcă n-am observat nimic, chiar dacă mă uitam atent în jur, ca și eroii mei, la crengile lăsate ale molizilor care mărgineau drumul spre casa noastră; sau priveam modelele din scoarța fărâmicioasă, niște cruste crăpate care se desprindeau. Da, pe atunci mă uitam la toate cu atenție, simțeam că există o lume plină de indicii tainice: contemplarea scoarței de molid avea să-mi dezvăluie ceva măreț, taina existenței noastre – ori măcar pe aceea a unei comori imense.

Mai sus, după prima cotitură, acolo unde fusese tăiat un fag uriaș, îmi adunam buchetele de cicoare, floarea-văduvei și salvie de câmp, apoi cu galben, de păpădie, iarba-ranei, ciuboțica-cucului, numită și cheia cerului. Draga mea Mamargot, care mă răsfața și mă numea „suflet de artist” încă de pe atunci, ținea pregătite pentru mine nenumărate vase pentru flori, în care iarna puneam crengi de molid. Răsfoiam împreună un album cu flori pictate de Ștefan Luchian, cu macii roșii care radiau atât de intens; și Mamargot îmi povestea repetat despre viața acestui pictor de flori care, în 1900, la doar 31 de ani, a început să paralizeze și a cerut să i se lege pensonul de mână ca să poată continua să picteze. Boala nu l-a frânt, așa cum nici pe noi nu ne va frânge nimic, zicea Mamargot.

Și eu stăteam în brațele ei și răsfoiam albumul cu tablourile cu maci de câmp roșii: iată un buchet de garoafe cu maci,

albăstrele, flori de câmp, crizanteme și trandafiri, gălbenele, apoi și vestitele anemone ale lui Luchian. În timpul vieții a vândut un singur tablou – profesorului său –, dar nici în succesul nu l-a făcut să se îndepărteze de pictură.

Îmi plăcea să privesc cele două muze care purtau cununi de flori – și mi se părea că semănau cu prietenele mele, Tina și Arina – și, de asemenea, *După ploaie*. Pentru mine, decizia fermă a lui Luchian de a picta era logică și avea noblețe, la fel și anii de boală pe care i-a trăit în mijlocul florilor și moartea lui timpurie, poate și fiindcă Mamargot îmi povestea așa.

Se spune că ușa casei lui Luchian era deschisă tot timpul, ca ușa unei biserici. Candela de sub icoană îi îngăduia să recunoască și noaptea conturul obiectelor. Abia putea să se mai miște când, într-o noapte, o siluetă întunecată a venit la el, a scos ceva de sub pelerina neagră, un instrument, o vioară, și a cântat ore în șir la el, fără să scoată un cuvânt. Lui Ștefan Luchian i s-a părut că recunoaște toate cântecele și a plâns.

Se zice că ar fi strigat în urma siluetei care deja pleca:

— Așteaptă! Spune-mi, te rog, cine ești?

Atunci, silueta întunecată s-a întors și s-a aplecat deasupra pictorului muribund:

— Îmi cer iertare că am venit așa, pur și simplu. Luați-mă drept un confrate care vă iubește.

În lumina candelii, Luchian l-a recunoscut pe compozitorul George Enescu.

— George Enescu! exclama Mamargot, cu ochii strălucind. Era marele George Enescu!

— Dar unde sunt doamnele casei? Eram chemate. Mereu era du-te-vino în casă. Prietenii noștri, care soseau în număr mai mare, apoi vilegiaturiiști din București sau Brașov, care închiriau camere în vilele de aici și, de asemenea, mulți localnici, unii veniți chiar și din așezările învecinate. Și toți aduceau flori de câmp, trandafiri și crengi mari de liliac și de brad.

— Ia uite ce splendoare! îmi striga Mamargot, între intrare și salon. Unde să le mai pun?

Un secret bine păzit în casa noastră era că aveam pe cineva la berbecuți, jos, în vale, în localitatea învecinată. Grajdurile berbecuților erau adăpostite într-un conac care înainte aparținuse nașilor lui Mamargot, o casă lungă cu niște coloane dorice și ferestre largi, cu o scară mare de marmură la intrarea principală, unde opreau trăsurile, iar nașa lui Mamargot era întâmpinată de bucătăreasă, fiindcă doamna casei voia mereu să afle întâi și-ntâi ce era de mâncare în ziua aceea. Mai existau câteva fotografii ale acelei case – și lui Mamargot îi plăcea să povestească cu multe detalii – și ale pădurii de salcâm dimprejur, prin care călărea când era copilă și pe care o defrișaseră comuniștii.

Deci, cunoșteam pe cineva de acolo, de la conacul alb, care acum era fermă de berbecuți, și noi îl numeam Johnny, deși cred că îl chema cu totul altfel. Nu-mi mai pot aminti – în cazul în care chiar am știut vreodată – cum am aflat când trebuia să vină Johnny pe la noi. În schimb, mai știu că în ziua aceea prietenii noștri au intonat devreme cântecul lui Piaf:

*Johnny, tu n'és pas un ange,
ne crois pas que ça m'dérange...*

Toți umblau agitați de colo-colo, preocupați, și apoi cineva a cântat pe neașteptate, oftând:

*Johnny! Johnny!
Johnny! Johnny!
Si tu étais plus galant,
Johnny! Johnny!
Johnny! Johnny!
Je t'aimerais toujours autant.¹*

Și toți au râs mai tare decât de obicei.

Odată am stârnit mare veselie când, întrebata de un musafir ce voiam să mă fac când voi fi mare, am răspuns: „Nevasta lui Johnny”. Să tot fi avut opt sau nouă ani.

— Mult noroc! Mult noroc! au strigat prietenii, râzând.

— Cu siguranță, nu, a exclamat Mamargot, și încă îmi amintesc mânia ei, fiindcă se înfuria doar rareori – sigur nu soția bietului Johnny, mai terminați-o cu prostiile!

Eu însă cântam pentru mine refrenul cântecului lui Johnny, mai ales când jucam tenis. Un „Johnny!” icnit – Serviciu, „Johnny!” – al doilea serviciu, „Johnny!” – forehand în diagonală și un drive, un „Oh, Johnny” lungit: vreau-topspin! Că odată și-odată voi fi nevasta acestui

1. „Johnny, tu nu ești un înger/ să nu crezi că mă deranjează/ Johnny! Johnny!/ Dacă ai fi fost mai galant/ te-aș fi iubit la fel de mult.” (fr., în original) – versuri din cântecul „Johnny, tu n'és pas un ange”, interpretat de Édith Piaf, 1953 (n.r.).

Johnny, de asta eram convinsă. Da, și Mamargot tot mă va admira până la urmă, ca toți ceilalți.

Mă gândeam tot mai des la Johnny din conacul alb, aveam imaginea lui exactă: era înalt și zvelt, cu părul pieptănat spre spate, cu nas lung și mijeja ochii cu un aer distins. Ducea la buze mâinile doamnelor și se înclina galant. Mă gândeam la el încă de la prima rouă, când alergam în jurul terenului de tenis, când îmi treceam degetele puțin amorțite peste banda de leucoplast de pe racheta mea neagră, când vedeam cu coada ochiului o pasăre luându-și zborul, când scârțâia cișmeaua din curte, iar eu, singură de tot, fără cele două prietene, îmi lipeam pe unghii petale colorate de flori.

Și simțeam mereu că lumea e plină de mesaje pentru mine și că toate impulsurile mă duc într-o singură direcție, spre un mare viitor pe care îl concepeam împreună cu Johnny, cu Johnny cel din conacul alb.

La un moment dat, mi-am propus să-l observ cât mai îndeaproape pe Johnny, când avea să-și facă vizita. Pentru asta era nevoie să rămân trează până târziu, pentru că întotdeauna venea numai în miez de noapte, așa zicea Mamargot. Nu îndrăzneam să rog pe cineva să mă trezească la sosirea lui Johnny, așa că am așteptat la fereastră.

Îmi amintesc noaptea aceea, era neagră și totuși plină de stele, Calea Lactee, un abur alb, exact cum arăta în lumina lunii și cărarea cu pietricele scânteietoare din grădina noastră. Mirosea a rășină de brad și a răcoare, care se lăsa mereu noaptea; din pădure se auzea râul susurând stins, undeva foarte aproape țipa o bufniță.